

(המשך מעמוד 3)

כאמצעי נידוד ותעבורת חיילים ומיטענים ברחפות-אוויר והליקופטר, חייב צה"ל להשתמש טרם, שאינם תלויים במיקום הדרך הקבועה, ואין האויב יכול לרדת אפוא יטוס המטוס, כדי למקשו.

זרחיה זרחיה

בתחילת שנות השי" שים הצעתי לראשי מערכת הביטחון והממי שלה לנצל את הקוני צפציה המפורשת כפי טטט הישראלי שלי, מס' 12923, לבניית מכשירי-העופה, כגון רחפתי-אוויר, הליקופטרים, מטוסי זכר, שיופעלו על-ידי מערכות רבגליות קונטרולטוריים, במקום פרופלרים יקרים ויוצרי-דעש, המגיע לאוני האויב ממרחק גדול ונותן לאויב זמן להתכונן. המערכות שאני מציע יהיו שקטות כטיסתן, כמו טיסי-עוף, גני יהיו יותר זולות ופשוטות מפרופלרים.

מהעיתונים המיקצועיים הסובייטיים אני לומר, שכברית-המועצות פותחו רחפתי בגדלים שונים, לכל מטרה ולכל מיטען — החל מ-20 טון ועד 400 טון ושהפירמה הפינית ווירטסיליה בונה ספינות-רחפת לפי הרשאה סובייטית! מכשיר אמפני סאב סובייטי, הנושא שלושה אנשים ומיטען של 500 קילוגרם עולה קרוב ל-2000 רובל (ועתן T.M. 11/1983, דף 7).

אני מקווה שמכתבי זה יצור לחץ על האחראים, לזרו פיתוח אמצעים שיחסכו חיי החיילים.

אלכסנדר זרחיה, תל-אביב

יומיים לרא מחלוקת

צפירת יום-הזכרון והמולת פטישי-יום-העצמאות מגרשים מחשבות רעות.

יום-העצמאות הוא הזדמנות נדירה, שכמוה יש לנו רק פעם בשנה, להיזכר בחיוב שבחינו. המרנה שלנו, על כל מירעותיה, היא שלנו. יש לנו עצמאות, ויש לנו על מה להתגאות — הישינו כמדע, כבוקר-גלילות ובהפרכת-השממה גם לתפארת.

אם יום הזכרון לחללי צה"ל, שאנו מציינים אותו יום אחד לפני יום-העצמאות, מאחד את כולנו, בעצב העמוק שבו.

כרא שנתרגל כולנו לככר שני ימים מיוחדים אלה, נתעלה בהם על מחלוקות פוליטיות, על איכות ערתינו, על קינאה מעמדית וצרות-עין חברתית, ונגרש מליכנו מחשבות רעות, סוף-סוף, כמה פעמים בשנה יש לנו יום-העצמאות ויום-הזכרון?

יוכבד אהרונה, חיפה

טעות ספורטיבית

במדור הספורט הוחלפו תמונותיהם של שני אנשי-כדורסל (העולם הזה, 25.4.84).

כתבתם דרשים מאוד מעניינים על פנחס

אנשי-כדורסל גרשון (מימין) וגילמן ליד אותו השולחן

(פיני) גרשון, מאמן מכבי חיפה בכדורסל, וצירפתם לסיפור גם תמונה. מתחת לתמונה היה רשום שמו, אך בה עצמה הופיע דווקא אישי-כדורסל אחר — ניל גילמן, לשעבר יו"ר מכבי נתניה.

משה זיו, נתניה
● הטעות שלנו. שני אנשי-ספורט צולמו

באותו אירוע, ובשל טעות בחיתוך הופיע תצלומו של גילמן, שישב ליד גרשון.

שורשים בבית-קברות

מצבות מנותצות על קברים של ותיקי העיר בבית-הקברות ברחוב טרומפלדור בתל-אביב.

לפני חצי שנה גילתה מישפתנו שאין מצבות על קברי אביי-כבי, אלחנן יעקב לטיווינסקי (שנפטר ב-1916), וחמותו, בת למישפת פונקלשטיין — שניהם ממיסדי אחות-בית.

המצבות נותצו בידי אלמונים, והעירייה אינה עושה דבר לשיקומן. כשפנינו בעניין זה לראש-העירייה, הוא לא טרח להשיב לנו. תחת זרוע הורדו לערוך טקס של הנחת זרים על קבריהם של ותיקי תל-אביב אחרים — אותם שמצבותיהם נותרו על מקומם.

להט

כראי להעיר באוניו של שלמה להט, המנהל את חגיגות ה-75 לתל-אביב: שורשי העיר

נמצאים בבית-הקברות הראשון שלה, וכראי לראוג להם ולשמור עליהם. העירייה, הקוראת רחובות על שם של כל מיני נרננים אלמוניים, יכולה בוודאי למצוא איזה נרנן שיממן את שמירת בית-הקברות ברחוב טרומפלדור.

נאוה לטיווינסקי, תל-אביב

חזון משה

הבחירות המתקרבות מעוררות תנועות של-איש-אחד. הנה מיכתבו של אחד מהם:

עם בוא האביב, תנועת כחל מאחלת לך שפע חיבה קסומה והתגשמות מישאלות ליבך, בהערכה ובהערצה. סיסמתנו: תנועה והתקרמות כוח-החיים — כך הוא חובר ולא יכול להיות אחרת.

- לכן אנו מציעים:
- תהגהת בית-ספר פתוח;
- שיחזור מדיעות קדומות;
- פיתוח התשוקות הטיבעיות;
- היתר ליוצא-צבא להחזיק פילגש;
- היתר ליוצא-צבא להחזיק בעל במעמד של חבר לחיים;
- ריבוי העליה;
- המשך כיבוש הארץ;
- כלכלה חופשית;
- הקמת מלכות בית-דיורה;

ועוד ועוד. אם תיאורו לסייע לתנועתנו הצעירה והדינאמית, בעלת העוז והעוצמה, החונן והמעוף, המביטה קדימה בלהט החיים והזרם — אנא פנו לתל"ד 20, קריית אגוז.

משה-בן-דודי-חיים
סח-בן-משולם, קריית-אגוז

הטרור — אופציה ישראלית

ממשלה שהטרור הוא רצוי לה, מעוררת סלידה יותר מהטרור עצמו. אם ביקש מישוה הוכחה, שהטרור משמש אמטלא בידי ממשלת-ישראל שלא להגיע לירי פיתרון הבעיה הפלסטינית, באו דברי האלוף דויד עברי (בטלוויזיה, ב-18 באפריל) וסיפקו אותה במלואה.

אומר דויד עברי, שהפלסטינים נאלצו לחזור אל דרך הטרור כי איכרו את יכולתם המדינית, שהיתה להם בלבנון. גם יצחק שמיר טען בטלוויזיה לפני כמה חודשים, שהיתה סכנה מדינית מצד אש"ף, שחייבה את ישראל לצאת למלחמה.

כרור אם כן, שאין ישראל רוצה להגיע למו"מ מדיני בעניין הפלסטינים ושאינה מבקשת פיתרון מדיני. הטרור הוא הרע במיעוטו, מבחינתה. כרור גם שהטרור ממנו סובלים ארצות ישראל הוא טוב מאוד למדיניות הישראלית, משום שישראל — או ליתר דיוק, ממשלת

ישראל — יכולה להמשיך ולטעון שאין מנהלים מו"מ עם "מחבלים", ואף לבקש סיוע בעולם כנגד "הטרור הבינלאומי".

אלה המחפשים את המתונים שבין הפלסטינים, המוכנים לצאת כנגד הטרור כדי לעלות על הדרך המדינית, מוליכים שולל את הציבור הישראלי והפלסטיני ואולי גם את עצמם, מפני שאין ישראל מותרה אופציות מדיניות לפלסטינים. כי כל מו"מ פירושו ויתור על שטחים, ולזאת אין ישראל מוכנה — אפילו שתתוקן האמנה הפלסטינית. גם "אוטונומיה" אינה מבטיחה לפלסטינים אפשרות קיום כלשהו, ובוודאי לא ביטחון כנגד מדיניות שנועדה לכרסם בהם, למנוע מהם אפשרות של פיתוח כלכלי, לדלדל את אוכלוסייתם ולהביאם לידי יאוש מאפשרות קיום בארצם.

הואיל וישראל, לפי עדותם של שמיר ועברי, חוששת מן הדרך המדינית, אין כל ספק שישראל היא זו הכותרת באופציה הרצויה לה: הטרור הפלסטיני.

טרור כלפי אורחים חפים מפשע, מעורר סלידה, אך יותר מכך ממשלה שהטרור רצוי לה.

יצחק חסון, תל-אביב

סאלח עוד לא סלח

הסרט שהוקרן בטלוויזיה ביום-העצמאות בא להזכיר את עוולותיה של מיפלת-העבודה — עלילותיו של סאלח שבתי החביב בשנות החמישים לובשות בשנות השמונים משמעות אלקטורלית.

האם נכחר הסרט סאלח שבתי להקרנה ביום-העצמאות במיקרה, או שמא היתה יד מכוונת ירשצתה בהקרנתו של הסרט, השם ללעג את השילטון, שהיה בידי מיפלתג העבודה, בתקופה שבה נעשה, ושאותה מתאר הסרט?

טוסרף

לזכות הסרט ייאמר, שהוא חי, אקטואלי ואמין גם היום, הסרט, בכיכובו המצויין של חיים טופול, שהיום קשה להתייחס אליהן כהומור סלחני, וכבעיות הפער הערתי ובעיית קליטת עלייה. קשה להתעלם מן האצבע המאשימה שהוא מפנה כלפי המימסד (שהיה אז בידי מיפלתג העבודה), גם אם הוא עושה זאת בחיך. אילו חזר אלינו היום סאלח שבתי, הוא בוודאי לא היה מתברח ומלגלג על עצמו, אלא היה לובש את דמות המורד הזועם, המוכן להצביע בבחירות לכל מיפלתגה — רק לא למערך.

דויד אלפסי, נתניה

בהצלחה

אורי אבנרי עוד לא מתמודד, אבל הקורא כבר מאחל לו הצלחה.

שמעתי בקורת-רוח מרובה על כוונתו של אורי אבנרי להשתתף בוקמת רשימה שתתמודד בבחירות הקרובות לכנסת.

גם אם איני מסכים עם דעותיו הפוליטיות של אבנרי, חסרה לי בנוף הכנסת דמותו השקולה, השנונה והלירי המת.

רבים בוודאי זוכרים את פעילותו, הישינו ומאבקיו בתקופת כהונתו בכנסת, והם יישמו כמוני אם הוא יצליח. לא נותר לי אלא לאחל לו הצלחה.

אלי אלון, תל-אביב

מרידור ממציא לנו פטנטים

הוא לא הציג את מועמדותו לכהונה נוספת בכנסת אך הבטיח לעזור למיפלתו במסע-הבחירות, ואכן, שר-הסיפור-הממשלתי חוזר לסורו. בניוירוק הרחוקה — כן, שם — כינס יעקב מרידור מטיבת-עיתונאים דרמאטיים והכריזו:

ניו הלם להקים בישראל תעשיות לייזר?

כיום כבר יודעים, שזה לא כיוון הלום. אבל מי חשב על כך לפני עשר שנים? ישראל מייצאת לכל העולם את מנועיה "הירוקים" המעמיקות לניידות. בקרוב יחיה במישראל זה מתחום כמעט ללא איבוד דם ובו חסרו לארצות מיוסרות, יחידיו מוח-סרטנים ותו החולים נצלו. כפעל "תעשיות לייזר" כמו רבים אחרים, הוא פרי תחולת חזונו של יעקב מרידור, האיש יחד עם לפנינו אותם כללי עובדה כבד, כשרי-עסקי לעולת המנוח את הכלכלה הישראלית.

מרידור, כדו שהכלכלה תצליח

מודעת בחירות 1981 — ולא חשוב מה יגידו!

העולם הזה

הערלנא

שער "העולם הזה" 17.3.82 חצי מנדט בכיס —

אמצאת האנגריה שלי היה וקיימת! אני עוד אשחרר את ישראל מהתלות בנפט המצרי ואמכור חשמל לניוירוק!

אם מישוה חשב שהפעם הוא יתאפק, יתבייש לפרסם את הבדיות שלו ויישב בשקט בבית — הוא טעה טעות מרה. מערכת הבחירות מעוררת את כלוטות היצר והדימיון של כל השולטאנים. חצי מנדט היום בכיס עדיף על דעתם של כל הפרופסורים, הפיסיקאים ובוגרי התיכון — מחרי, לכריה, כידוע, יש כוח אלקטוראלי, כי תמיד יימצא איזה מצביע שיכבד את דיברתו של נוכל, אם הוא ימשיך בתעלוליו, עוד נזכה לראות מודעות בחירות של הליכוד שירברו על "מרדור, כדי שהכלכלה תצליח", או משהו אנטי-ישימי כמו "תנו למוח היהודי לעבור".

הלעג, הצחוק וההוקעה, כמו בשער המפורסם של העולם הזה, שבו הוכנס ראשו של יעקב מרידור לתוך נורה כבויה, יבואו רק אחרי הבחירות.

משה זולקין, רמת-גן

לידעת הקוראים

מיכתבי קוראים מתפרסמים בקיצורים המתחייבים מתוכנם ומשיקולי מקום. עדיפות תינתן למיכתבים קצרים, מודממים במכתב-תכיבה, שצורסה אליהם תמונת הכותב. מיכתבים בעילום-שם לא יפורסמו. אין המערכת מחזירה את המיכתבים שנתקבלו בה.